

MANIFESTACIONS DIUMENGE 19 DE FEBRER

**BARCELONA: 12 hores al
Pg. de Gràcia - Av. Diagonal**

**TARRAGONA: 12 hores a l'estàtua dels
Despullats (rambla Nova)**

**GIRONA: 12 hores a la plaça de la
Independència**

LLEIDA: 12 hores a la plaça Ricard Viñes

TORTOSA: 12 hores a la plaça del Carrilet

NO a la reforma laboral!

PER QUÈ LA REBUTGEM?

- Acomiadament més fàcil i més barat: a 20 dies. Tot i que el missatge oficial diu que es rebaixa el preu de l'acomiadament improcedent dels 45 als 33 dies, la gran reforma és en realitat l'ampliació de les causes d'acomiadament procedent. Així, la majoria de les indemnitzacions seran de 20 dies per any treballat. I això farà augmentar l'atur perquè serà més fàcil acomiadar.

- En dos trimestres et retallen el sou, i en tres t'acomiaden. La baixada d'ingressos o vendes durant dos trimestres consecutius, encara que l'empresa tingui beneficis, serà motiu suficient per rebaixar-te el sou. I al tercer trimestre et podran acomiadar. A més, l'empresa podrà modificar lliurement les condicions de treball: categoria, horari, salari, mobilitat geogràfica... Hauràs d'escollir entre la imposició o l'acomiadament procedent (20 dies). L'empresari/ària té tot el poder.

- Via lliure als expedients de regulació d'ocupació (ERO). Les empreses podran imposar els ERO, ja que s'elimina el tràmit de mediació i autorització de l'Administració. Es deixa el camí lliure a les deslocalitzacions i els tancament d'empreses.

- Cop a la negociació col·lectiva. L'empresa es podrà desvincular del conveni col·lectiu, és a dir, no aplicar-lo, després de dos trimestres de disminució d'ingressos. La prevalença del conveni d'empresa suposarà la rebaixa de condicions de treball en les petites i mitjanes empreses.

- Es condemna el jove a la precarietat. Aquesta reforma no crearà ocupació i, a més, condemna el jove a uns salaris baixos, contractes precaris i a tenir menys drets si volen treballar. ■

QUÈ PROPOSEM?

- Una reforma fiscal que faci el sistema més just, solidari i redistributiu: cal controlar el frau fiscal; igualar la tributació de les rendes del treball i del capital; restablir l'impost del patrimoni i el de successions; establir un impost internacional a les operacions especulatives; perseguir l'economia submergida, i eliminar els paradisos fiscals.

- Una reforma financera en profunditat perquè els poders públics puguin controlar els mercats financers i bancaris per posar-los al servei de l'economia productiva i generadora d'ocupació, i que no siguin únicament una eina d'especulació.

- Un canvi de model productiu. L'especialització en sectors de poc valor i la competència en salaris baixos i acomiadament fàcil és un model condemnat al fracàs, com s'ha demostrat fins ara. Hem d'apostar per la producció d'alt valor afegit, la competitivitat de les empreses, la formació dels treballadors/es, l'ocupació de qualitat i els salaris dignes.

- Cal impulsar polítiques públiques. El desenvolupament de la nostra economia passa per impulsar polítiques públiques i invertir en els serveis públics, en comptes d'aplicar retallades indiscriminades que afecten serveis essencials com la sanitat o l'educació. ■

Acte en suport al jutge Garzón

La sala d'actes de CCOO de Catalunya va acollir el passat 7 de febrer al vespre uns parlaments de suport al jutge de l'Audiència Nacional Baltasar Garzón, acusat al Tribunal Suprem per no ser competent per jutjar crims del franquisme.

L'acte, titulat "Contra la impunitat del franquisme, contra la corrupció", estava convocat per diferents organitzacions, entre les quals CCOO de Catalunya i la Fundació Cipriano García, i va comptar amb les intervencions de Miquel Caminal, catedràtic de Ciència Política de la Universitat de Barcelona (UB); Montserrat Armengou, periodista i directora de documentals històrics, i José María Mena, exfiscal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC). ■

Vaga a TMB

L'assemblea de treballadors a Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) ha decidit anar a la vaga pels incompliments del conveni i els pactes per part de la direcció. La vaga es farà entre el 27 de febrer i l'1 de març.

La direcció i la plantilla estan enfrontades pels endarreriments salarials del 2011 i l'actualització de les taules salarials d'enguany. TMB és l'empresa que agrupa els autobusos i el metro de Barcelona. ■

Mor Georgina Villanueva, històrica militant de CCOO de Catalunya

CCOO lamenta la mort de Georgina Villanueva Sánchez, històrica militant del tèxtil (i vídua del també històric membre de CCOO Tito Márquez), que ens va deixar de manera sobtada el passat 2 de febrer.

Nascuda a Cella (Terol) el 1932, Georgina va venir de jove a Barcelona, i va entrar a treballar l'any 1954 a la Fabra i Coats, que llavors tenia una plantilla de més de 4.000 persones, bàsicament dones. Allà va entrar en contacte amb les reivindicacions del moviment obrer, que va seguir de prop, juntament amb la lluita política contra la dictadura franquista, fins a arribar a la democràcia. ■

El 29 de febrer la CES convoca mobilitzacions contra les polítiques antisocials de la UE

En el marc de la propera reunió del Consell Europeu dels dies 1 i 2 de març en què s'aprovarà el Tractat d'Estabilitat, Coordinació i Governança a la Unió Econòmica i Monetària, la Confederació Europea de Sindicats ha convocat una jornada d'acció europea descentralitzada el 29 de febrer per protestar contra aquest Tractat. La CES s'oposa al Tractat per diverses raons. Pel seu caràcter antidemocràtic, tant pel que fa a la seva elaboració com per la proposta

de govern de l'economia de la zona euro amb una pèrdua de sobirania sense capacitat de decisió i control parlamentaris. Perquè el Tractat suposa elevar a rang polític i jurídic superior les polítiques d'austeritat, ajust pressupostari i reformes estructurals que han condemnat Europa a la recessió. El Tractat no es preocupa del creixement, l'ocupació, l'harmonització fiscal, les polítiques energètiques, industrials i mediambientals; no és una norma de govern sinó tan

sols d'estabilitat pressupostària. A més, el Tractat promou el deteriorament de la cohesió social, dels drets socials i laborals, i subordina tot el marc social de la UE a una ideologia econòmica conservadora.

Sota el lema "Ja n'hi ha prou", el dimecres 29 de febrer està convocada una mobilització a Barcelona, com també a un gran nombre de ciutats europees, per manifestar el rebuig a aquestes polítiques antisocials. La cita, a hores d'ara, encara està per concretar. ■

La mobilització que no s'atura

El dissabte 11 de febrer va ser la comunitat educativa de Catalunya la que va convocar una gran mobilització unitària, on es van trobar famílies, alumnes i professionals de l'educació contra les retallades i a favor de l'educació pública a Catalunya. Unes 3.000 persones van sortir al carrer i es van concentrar a la tarda a la plaça de Sant Jaume de Barcelona per protestar contra les contínues agressions que està patint l'educació pública amb el pretext de la crisi econòmica i que afecten les polítiques educatives socials i laborals, i vulneren drets que posen en perill la igualtat d'oportunitats, la cohesió social i el futur dels nostres infants i

joves. El pressupost de la Generalitat per l'ensenyament per al 2012 és inferior al del 2007, tot i que ara hi ha 150.000 alumnes més. Abans d'aquest dia, hi va haver diferents tancaments en centres educatius i es van fer concentracions arreu de Catalunya, que també reclamaven que l'educació fos prioritària en la despesa pública.

Ahir va tenir lloc el Ple del Parlament de Catalunya dedicat als pressupostos per al 2012. Pressupostos regressius i lesius per als serveis públics i l'estat del benestar. La resposta en forma de mobilització ha tingut la seva continuïtat la tarda del dimarts 14, amb una protesta amb torxes i espelmes davant

el Parlament per la mort dels drets laborals i la negociació col·lectiva. Al matí, els delegats i delegades de CCOO, UGT i IAC així ho van fer saber als parlamentaris a qui donaven esqueles, i a la tarda amb una multitudinària concentració davant el Parlament de treballadors i treballadors dels tots els sectors públics catalans, que va aplegar centenars d'empleats. ■

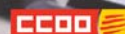
PARTICIPA AMB CCOO A LES XARXES SOCIALS

www.twitter.com/ccoocatalunya
www.youtube.com/ccoocatalunya
www.facebook.com/ccoocatalunya

**Per a més informacions,
connecta't
www.ccoo.cat**

CCOO alerta del risc de fractura social derivat del desolador panorama de l'atur a Catalunya

El perfil de l'aturat català al 2011 va ser el d'un home, de nacionalitat espanyola, d'entre 30 i 44 anys, amb un nivell d'estudis d'educació general, que prové del sector de serveis i que fa menys de 6 mesos que es troba en situació de desocupació. Així es desprèn del "Mapa de l'atur a Catalunya 2011", que ha elaborat CCOO. Aquest estudi mostra com, per primera vega-

da des del 2009, s'ha reduït, tot i que de manera anecdòtica, el nombre de persones aturades a 5 comarques catalanes (l'Añoia, la Cerdanya, la Garrotxa, el Ripollès i el Solsonès). Les comarques amb una taxa d'atur més baixa són la Terra Alta, la Cerdanya, el Pallars Sobirà, l'Alta Ribagorça i la Vall d'Aran. Per contra, les que tenen un atur més elevat són el Baix Penedès i l'Añoia.

Dues dades significatives de l'informe són la proporció de persones de més de 45 anys que es troben sense feina (40%) i el percentatge de les que fa

més d'un any que estan a l'atur (35%). Tant l'edat com la durada de l'estada a l'atur són factors que afecten negativament l'ocupabilitat de les persones actives. Pel que fa a prestacions, la tendència general a Catalunya és d'una reducció, tant del nombre de persones perceptores de la prestació contributiva, com del subsidi per atur, i d'un increment del nombre de perceptors de la renda activa d'inserció (RAI). L'augment de l'atur —i de la seva durada— i el descens de les prestacions i subsidis alimenten el risc de fractura social a casa nostra. ■

El Fons Europeu d'Ajuda a la Globalització deixa de donar suport als treballadors afectats per la crisi al nostre país

CCOO de Catalunya lamenta que no s'hagi prorrogat fins a l'any 2013, tal com estava previst, l'extensió de l'aplicació del Fons Europeu d'Ajuda a la Globalització (FEAG) als treballadors/es acomiadats com a conseqüència directa de la crisi econòmica. El FEAG ha suposat, entre el 2009 i el 2011, un

recurs per als treballadors/es catalans del sector tèxtil, el calçat i l'automoció, que els proporcionava orientació, formació i reciclatges personalitzats. Ara, el bloqueig d'alguns països de la Unió Europea ha suspès la disponibilitat d'aquest recurs en nom de la contenció pressupostària. Des del gener

del 2012, els projectes presentats al FEAG ja no es podran justificar per l'acomiadament en sectors afectats per la crisi. Queda pendent la possibilitat d'una pròrroga excepcional per a l'any 2012 que s'haurà de debatre en el proper Consell Europeu de principis de març. ■

CCOO lamenta la mort d'Antoni Tàpies

CCOO de Catalunya lamenta profundament la mort del gran artista Antoni Tàpies, que era un bon amic de la família de CCOO, amb qui va col·laborar en algun moment de la seva vida, mogut per la seva sensibilitat per la justícia social.

La Secretaria de Formació Sindical i Cultura de CCOO de Catalunya va organitzar un acte

d'homenatge a Antoni Tàpies, amb motiu de l'obra *Empremta de mà* (1974), que l'artista va donar al sindicat per fer una acció solidària amb el poble vietnamita: les reproduccions que es van fer d'aquest quadre es van vendre a les fàbriques i barriades per recollir fons per ajudar el poble vietnamita.

L'homenatge va tenir lloc a

la Fundació Antoni Tàpies de Barcelona, el 18 de novembre del 2010. Va ser un important homenatge a l'art compromès i solidari. ■

CCOO valora molt positivament l'acord exemplar assolit a Yamaha

Els treballadors i treballadores de Yamaha van ratificar en assemblea per unanimitat l'acord al qual van arribar divendres el Comitè d'Empresa i les direccions de Yamaha i del grup Sesé, amb la mediació del Departament d'Empresa i Ocupació de la Generalitat. Aquest acord ha permès desencallar el traspàs de les instal·lacions i els actius de Palau-solità i Plegamans al grup logístic Sesé.

Acord sense precedents

La Federació d'Indústria de CCOO de Catalunya ha fet una valoració molt positiva d'aquest acord sense precedents, aconseguit després d'un llarg procés de mobilització i d'un fort i intens posicionament sindical en defensa dels drets dels treballadors i treballadores de Yamaha, ja que garanteix el manteniment de l'ocupació i la reindustrialització d'una planta que l'empresa pretenia tancar, sense cap causa objectiva que justifiqués la seva decisió.

CCOO, l'únic sindicat a l'empresa, ha aconseguit que Yamaha indemnitzés els treballadors i treballadores, abans de fer efectiu el traspàs, tal com havia pactat amb el Comitè el mes de setembre passat, un compromís del qual posteriorment s'havia desdit. Per a les persones que passin al nou projecte de Sesé, l'acord estableix una indemnització de 55 dies nets per any, amb un màxim de 42 mensualitats i una quantitat màxima neta de 80.000 €, més una suma lineal de 4.000 €. Per a la gent que sigui baixa voluntària, es garanteix una indemnització de 80 dies nets per any, amb un màxim de 42 mensualitats i una quantitat màxima neta de 90.000 €, més una suma lineal de 8.000 €. D'altra banda, el grup logístic Sesé es compromet a assumir la totalitat de la plantilla actual de Yamaha, a excepció d'aquelles persones que voluntàriament decideixin ser donades de baixa, i garanteix que no presentarà cap expedient en el decurs dels dos propers anys.

Per CCOO és tracta d'un acord exemplar, ja que finalment s'ha obligat la multinacional a donar continuïtat a l'actiu industrial, laboral, i a revertir en els treballadors i treballadores de la fàbrica de Palau-solità i Plegamans els beneficis obtinguts gràcies al seu esforç i treball diari de molts anys. ■

Juliane Bir, consellera de la CES en temes de joventut i diàleg social

“Avui és el sindicat el que s’ha d’adaptar als joves, no pel que fa als valors ni a les reivindicacions, però sí pel que fa a les estructures”

El drama de l’atur juvenil és especialment sagnant a Catalunya, i una de les prioritats per al moviment sindical europeu. Per conèixer millor la seva dimensió i les solucions que planteja la Confederació Europea de Sindicats (CES), parlem amb Juliane Bir, consellera de la CES en temes de joventut i diàleg social.

■ **La darrera cimera de l’Eurogrup i del Consell, en la qual es va decidir desenvolupar un nou tractat internacional, suposa un impuls afegit a les polítiques d’austeritat.**

La CES no està d’acord amb les mesures d’austeritat, i ho ha denunciat. Demana que es doni prioritat al creixement i a l’ocupació, especialment pel que fa al tractat.

■ **A Catalunya l’atur juvenil supera el 45%. Pensem que per fer front a aquest problema es necessiten polítiques actives, formació, però sembla que el que es pretén és ajustar també en aquest capítol.**

El primer que s’ha d’intentar fer és lluitar contra la recessió i intentar posar en marxa els mecanismes que puguin facilitar la integració dels joves en el mercat de treball. En segon lloc, s’ha de treballar en la qualitat de l’ocupació dels joves. Primer, s’ha de facilitar la transició entre l’educació i el món del treball, i després assegurar la qualitat de l’ocupació. Dos terços dels joves europeus que tenen una feina, tenen una feina precària, amb contractes de duració determinada, a temps parcials, salaris baixos, condicions de treball difícils. Per això, s’ha de trobar la solució en termes de formació. L’ocupació jove és en aquests moments el gran repte a escala europea, i encara no li hem fet front.

■ **Amb la política europea pel que fa a l’ocupació, l’educació, les pensions... els joves s’han, i s’hauran, d’enfrontar a una**

situació especialment dolenta. Estan prou organitzats a escala europea?

Pel que fa a l’organització, malauradament la resposta és negativa. Hi ha una responsabilitat en aquest sentit per part dels sindicats. Hi ha un moviment de joves, aquí els anomenem els indignats, però hi són també a altres països de la Unió, que tenen molt a dir en relació amb moltes coses que denuncien i altres que reivindiquen, com la voluntat de tenir una vida decent. Aquests joves no estan sindicalitzats. Són molt crítics pel que fa a

les organitzacions sindicals, patronals i les institucions, i penso que és la nostra responsabilitat d’incorporar algunes de les seves demandes. Hem de ser nosaltres els que hem d’anar al seu encontre. Avui potser és més el sindicat el que s’ha d’adaptar als joves, no pel que fa als valors, no pel que fa a les reivindicacions, però sí pel que fa a les estructures, que han de permetre acollir de manera adient els joves. Han d’estar ben representats, han de poder accedir a llocs de responsabilitat, poder explicar les seves prioritats, preocupacions. No es tracta de canviar la nostra identitat, sinó d’adaptar una mica la nostra estructura.

■ **Perquè tot això succeeix en un ambient marcat per un discurs hegemònic que és molt crític amb els sindicats.**

Sí, ens critiquen molt. És molt poc freqüent veure als mitjans els resultats als quals s’arriba en la negociació entre patronal i sindicats. És més fàcil filmar una manifestació i dir: “Mireu! Ja tornem a tenir els sindicalistes buscant problemes!” És molt clar que patim d’una imatge que és una mica

negativa, però hem de saber canviar-la, utilitzant els nous mitjans de comunicació que tenim avui a l’abast, explicant per què som útils. Evidentment el sindicat és el negociador per excel·lència, i també el que representa els interessos dels assalariats. Estem concentrats sobretot en certs sectors, ho sabem, però és així, no perquè no volem defensar els altres, sinó perquè tenim dificultats per representar els treballadors especialment en certs sectors on hauríem de ser més actius.

■ **La patronal espanyola ha començat a fixar-se en els minijobs per reforçar el seu missatge clàssic: “Millor una ocupació dolenta, que cap ocupació”. Com podem fer front a aquestes fórmules des del sindicalisme europeu?**

Tothom, si no s’ho pensa prou, pot dir: “Una mini feina, això és una mica de diners, i entre això i estar a l’atur, millor això que res”. Però aquest no és un plantejament responsable. Si tenim en compte els joves, el que volen no és una mini feina. El que volen és una vida de veritat, amb una feina de veritat, un salari de veritat, un pis, una família de veritat i tot el que això comporta. Per això, el que hem de dir és que no estem d’acord amb aquestes noves mesures flexibles per als joves. Si es vol fer quelcom per als joves, el que necessiten és una garantia, una seguretat, una estabilitat a la feina. El que defensem són les garanties

“Estem a punt de llançar la campanya “Enough is enough” (“Ja n’hi ha prou!”) per mostrar no tan sols que els drets dels treballadors estan essent atacats a tot Europa en diferents àmbits, sinó també que el moviment sindical reacciona per tot Europa amb reivindicacions i propostes específiques.”

per a les persones que en aquest període de transició, que no és senzill, els permeti tenir una formació adaptada, una ocupació o unes pràctiques que es corresponguin amb les seves competències, que estiguin en funció del seu projecte personal, que els faciliti tenir una perspectiva professional.

■ Quines són les propostes en aquest sentit per part de la CES?

La CES parla de la garantia per als joves, la *youth guarantee*, plantejada entre d’altres també pel Fòrum Europeu dels Joves, que va situar la mesura a escala europea. Això implica treballar realment el període de transició, que és el que per als joves suposa cada vegada més, i d’una manera cada vegada més determinant, l’oportunitat d’integrar-se en el mercat de treball. Això mitjançant una formació amb pràctiques o una feina. Però una feina de veritat, no unes pràctiques com a feina. Perquè a Espanya es parla dels minijobs, però a Europa tenim a tot arreu “superpràctiques”, on s’agafa els joves, sovint qualificats, i se’ls fa fer pràctiques, perquè: “És millor unes mini pràctiques que res”, tot i que ni tan sols es paguin. Ens hem de defensar contra això, i per això hem desenvolupat una carta sobre la qualitat de les pràctiques a Europa, i penso que aquesta és una feina que haurem de desenvolupar a escala europea i també a escala nacional.

■ La CES està a punt de llançar la seva campanya “Ja n’hi ha prou”. Quina és la força actual del moviment sindical europeu a l’hora d’assolir la unitat d’acció necessària per fer front a l’ofensiva neoliberal?

Aquest és un repte que tenim al davant nostre i una pregunta que hem de tractar amb urgència. Estem a punt de llançar la campanya “Enough is enough” (“Ja n’hi ha prou!”) i en el web de la CES podem trobar alguns apunts. Proposem unes quantes coses i el que volem deixar clar és que ens estan atacant des de totes bandes, a Europa. A Bèlgica, les mesures d’austeritat

fan que guanyem mil euros menys a l’any. Veiem els atacs als drets sindicals. A Anglaterra hi va haver una gran manifestació per les pensions. A França, una altra. Volem mostrar no tan sols que els drets dels treballadors estan essent atacats a tot Europa en diferents àmbits, sinó també que el moviment sindical reacciona per tot Europa amb reivindicacions i propostes específiques. El que volem mostrar és una unitat en la protesta més enllà de les diferències, una sèrie de punts, de claus, de contrapropostes que compartim, i això és important. No es tracta tan sols de manifestacions, sinó també de propostes, d’un treball de pressió sobre les institucions, i també d’un treball amb la patronal. Tenim responsabilitats a les quals hem de fer front.

■ Quan començarà aquesta campanya?

Aquesta campanya s’acabarà de definir a principis d’any i serà una campanya de fons que mantindrem durant dos anys. L’objectiu és denunciar les conseqüències de la crisi i les mesures d’austeritat que s’imposen als treballadors. Començarem amb una anàlisi i una denúncia que mostri l’impacte d’aquestes mesures sobre els treballadors, i després presentarem les contrapropostes sindicals a escala dels països i també a escala europea. Farem un esforç de coordinació al voltant del missatge clau, però també coordinarem les accions. Aquesta serà la nostra aportació.

■ Amb tanta austeritat, les companyes i els companys comencen a mirar Europa amb un cert escepticisme. La desafecció s’estén i costa molt mobilitzar-se per Europa. Com fer front a aquest creixent distanciament envers Europa?

Jo sóc una europea convençuda, però haig de reconèixer que les pors que expressen els nostres conciutadans tenen una explicació. Quan els nostres dirigents diuen que Europa és l’origen de les seves polítiques amb l’objectiu

de poder passar-les amb més facilitat, no és estrany que els ciutadans acabin pensant que Europa és la causa de tots els mals. Aquest és el primer punt. El segon és que depèn de quina Europa parlem. Si parlem de l’Europa de l’austeritat, llavors tampoc jo vull aquesta Europa. Ens correspon a nosaltres definir el model europeu que volem. Venim d’un sistema de relacions industrials únic al món, el nostre sistema es basa en la solidaritat i la repartició de riquesa, i és això el que volem mantenir i és això el que hem de defensar; una Europa amb una dimensió social forta. Això ho hem d’explicar bé, hem de fer un treball de pedagogia de què és el que volem defensar com a model europeu, i penso que aquest model pot ser defensat per la ciutadania.

■ Això suposa, també, desenvolupar el diàleg social a escala europea.

Tenim un diàleg bipartit amb consultes amb la Comissió, i tenim el diàleg amb la patronal. Hem fet una avaluació d’aquest últim, perquè fa prop de vint anys que negociem i costa molt d’arribar a acords i que aquests s’acompleixin. Però volem continuar amb el diàleg social europeu i ho continuarem fent amb decisió els propers tres anys. S’hauran de proposar temes nous. Temes que siguin forts i que impliquin una realització sòlida. Això no serà possible si la patronal és absent. Per tant, és un moment difícil però hi ha una voluntat de continuar. Pel que fa a les relacions amb la Comissió Europea, hi treballem, però el grau de diàleg ha canviat des dels temps de Delors. És evident que el diàleg social en aquella època, i no vull ser nostàlgica, era molt més fort que no pas en aquest moment. Per tant, hi ha hagut un pas enrere per part de la Comissió. La Comissió Barroso no és la Comissió de Delors, i no té la mateixa preocupació social. ■